

35.kapittel – Bønn og påkallelse (Jesaja kap.63;7 – 65;10)

Jesaja, lik Daniel, søkte Gud med bønn og påkallelse idet han bekjente sitt folks og sin egen synd. Han ble til en representant for den trofaste rest av folket som fremdeles søkte Gud.

Klar over at han var bare støv og aske forberedte profeten seg til å tre fram for Gud. Han mediterte over Guds store nåde mot Israel: *"Herrens miskunn vil jeg for-kynne ... hans store godhet mot Israels hus, som han viste dem etter sin barmhjertighet og etter sin store miskunn.... Og han ble en frelser for dem."* (kap.63;7-8). Jesajas tanker gikk til den store og forferdelig befrielse fra Egypten: *"... I sin kjærlighet og sin store mildhet gjengløste han dem ..."* (v.9). Men Israel gjengjeldte godt med ondt: *"Men de, de var gjenstridige og gjorde hans Hellige Ånd sorg."* (v.10). Bitter erfaring hadde vist at Gud gjør ingen forskjell mot folk. Han straffer de som setter seg opp mot ham, og som han hadde ødelagt kana'anittene så ble det også med Israel: *"Da skiftet han sinn og ble deres [Israels] fiende, han selv stred mot dem."* (v.10).

"Da tenkte hans folk på de gamle dager"

De neste fire vers ser ut til å være en meditasjon over dommernes tid. Når Israel omvendte seg til Gud viste Gud dem nåde, men atter engang hadde synden skilt dem fra sin Gud: *"Sku ned fra himmelen ... Hvor er din nidkjærhet og ditt velde? Ditt hjertes medynk og din miskunn holder seg tilbake fra meg."* (v.15).

Til tross for Israels misgjerninger ville Gud ikke forkastet sitt folk men ville, gjennom vanskeligheter, rense deres hjerter og ta dem til seg igjen. Selvom Abraham og Israel (Jakob) var død for lenge siden var Gud fremdeles deres far og gjengløser. (v.16). Jesaja forenet seg med sitt folk og bekjente at årsaken til Israels elendighet var deres egen villfarelse og synd: *"Hvorfor lar du oss fare vill fra dine veier, Herre? Hvorfor forherder du vårt hjerte, så vi ikke frykter deg?"* (v.17). De hadde forlatt Gud og han var ikke lenger med dem. Han måtte igjen komme ned til dem som han før hadde gjort på Sinai: *"Gid du ville sønderrive himmelen og fare ned, så fjellene skalv for ditt åsyn ..."* (kap.64;1). Denne bønn var basert på den sikre forståelse av at store ting var sagt om Jerusalem, for *"fra gammel tid har jo ingen spurt eller hørt, og intet øye sett noen annen gud enn deg gjøre slikt for dem som venter på ham."* (v.3).

I Paulus' sitat fra dette vers står det litt annerledes: *"Men, som det står skrevet: Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham."* (1.Kor.2;9). Men Paulus legger til noen viktige ord: *"Men for oss har Gud åpenbaret det ved sin Ånd."* (v.10). Det som er umulig for mennesker å oppfatte uten hjelp, har blitt åpenbart av Ånden i Skriftene *"for dem som venter på"* Herren. Jesaja kommer inn på en lignende tanker: *"Du kommer dem i møte som gjør rettferdighet med glede."* (v.4).

"Du har skjult ditt åsyn for oss"

Men bekjennelsen fortsatte: *"Vi ble som den urene alle sammen. All vår rettferdighet ble som et urent klesplagg."* (v.5). Israels siste dager hadde mye tilfelles med disse siste dager

som vi opplever. De trofaste hadde lite hell i sine anstrengelser til å kalle mennesker tilbake til Gud: *"Og det er ingen som påkaller ditt navn, som manner seg opp til å holde fast ved deg ..."* (v.6). På grunn av Israels overtredelse hadde Gud skjult sitt åsyn for dem og en personlig omvendelse var påkrevet. Jesus har advart at selv de utvalgte må passe seg godt og våke og be forat vi kunne bli stående foran ham ved hans gjenkomst.

Kom i hu din hensikt: Kom Jerusalem i hu: Kom landet i hu, ba Jesaja mens han profeterte om den kommende ødeleggelse. (v.8-11). Hvor lenge Herre?

Gud svarte ved å si at Israel ville forkaste alle hans tilbud, men hans ord ville vinne innpass iblant hedningene: *"Jeg bød meg fram for dem som ikke spurte. Jeg var å finne for dem som ikke søkte meg. Jeg sa til et hedningefolk som ikke var kalt ved mitt navn: Se, her er jeg, her er jeg!"* (kap. 65;1). Israel hadde forkastet sin Gud i gjerning selv om de fremdeles gjorde krav på å være Guds folk. De mente de var Guds folk (v.5) men holdt ikke loven (v.2-4). De *"følger sine egne tanker"* og derfor ville Gud lønne dem tilsvarende.

Vi må ikke misforstå alt dette og se på Israel som noe for seg selv. Vi må heller forstå at vi også er mennesker og lærer fra deres feil og ta hensyn til Paulus' varsel: *"Se derfor Guds godhet og strenghet – strenghet mot dem [Israel] som falt, men over deg [kristne] er Guds godhet, så sant du holder fast ved hans godhet. Ellers skal også du bli hogd av."* (Rom.11;22).

"En ætt komme av Jakob"

Men tiden var ennå ikke kommet for ordet å gå ut til hedningene. Gud ville ikke ennå ødelegge nasjonen *"for [sine] tjeneres skyld"* (kap.65;8). Jesus ble sendt til Israels tapte får og fant noen som var villige til å omvende seg til Gud. Guds ord ville ikke vende tomt tilbake med han ville *"la en ætt komme av Jakob."* (v.9). Men enda mer vidunderlig ville han oppreise en profet likesom Moses fra deres midte – Messias og Frelser, *"og av Juda en arving til mine fjell."* (v.9). Det var denne ved hvem Gud ville henvende seg til hedningene, og hans tjenere, både jøder og hedninger (ikke-jøder) ville *"arve landet"* (v.9).